

DORU I. POP

ESEURI

Despre Spațiu, Timp, Materie,
Zei, Societate

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

Prefață	7
PARTEA I	9
1. Despre existența Infinitului. Materie, timp, spațiu.....	11
2. Andreea.....	18
3. Despre Lux și Sacru.....	23
4. Ce este sacrul?	27
5. Despre Utopie și Infinit.....	39
6. Despre Infinit	47
7. Cine este Dumnezeu?.....	55
8. Despre Neant.....	57
9. Despre Originea și începuturile Universului	58
10. Despre Infinit și Dumnezeu	72
11. Despre religie și justiție socială.....	75
12. Despre începuturile Universului. Dumnezeu și Marea Explozie	85
13. Despre justiție. Despre raporturile de forțe în natură. Despre organizarea socială	86
14. Despre Dumnezeu și organizarea socială	89
15. Despre Dumnezeu și justiție socială	92
16. Despre răsplata divină. Despre siguranța și scadența acestei plăți.....	95
Addenda	111
17. Despre Mesia și certitudinea venirii sale.....	112
18 a. Despre Dumnezeu și justiția socială	118
Constatare.....	129
18 b. Viața după moarte. Supraviețuirea spiritului morții fizice. Spiritul în afara trupului	133
19. Despre Dumnezeu și Infinit.....	136
20. Despre Dumnezeu.....	141

21. Despre materia din Univers.....	143
22. Recenzie la Françoise Bonne, <i>Morții ne vorbesc</i> – 1991.....	145
23. Despre Imagini și simboluri. Despre putere și sacru.....	148
24. Despre Imagini și Simboluri	154
25. Capitalism și socialism. Despre comportamentul ființei umane. Despre negativ și pozitiv(ul) comportamental în natură. Despre lux și sacru	159
Addenda	162
Concluzii – rezumat	165
 PARTEA A II-A.....	 169
1. Despre capitalism	171
2. Despre timp	173
3. Despre Timp (continuare)	174
4. Istoria.....	177
5. Despre forțele din Univers, explozii, mișcare, viteze, particule.....	179
6. Despre mișcare, forțe, temperatură.....	181
7. Despre materie, spațiu, timp, finit, infinit.....	182
8. Istoria, 2.....	185
9. Istoria, 3 – Capitalismul de azi –.....	187
10. Organizarea societății – încercare de eseu –	190
11. Despre comportamentul uman – observații –	193
12. Despre timp, 2	196
13. Despre timp, 3	199
14. Despre găurile negre	202
15. Despre timp, 4.....	204
16. Despre dogmă și inflexibilitate în știință.....	206
17. Universul – legi, proprietăți, observații, descrieri –.....	208
18. Despre forțele din Univers	210
19. Sfârșitul civilizației	212
20. Despre Viață, 1	215
21. Creația – Religia poporului român –.....	217

22. Despre Univers, 1 – Despre mișcare, forțe, temperatură, 2 –	218
23. Despre Univers, 2	221
24. Despre capitalism, 2 – Omul de rând și autoritatea –	223
25. Întrebări – despre Forțe, Mișcare, Energie –	226
26. Comentariu	227
27. Comentariu, 2	229
28. Întrebare	231
29. Despre <i>Big Bang</i> și orice început de Univers	232
30. Nedumeriri medicale	234
31. Despre funcții în cultură – și orice fel de posturi – și cum se acționează acolo	236
32. Noi întrebări în domeniul științei	240
33. Întrebare pentru fizică	241
34. Despre războiul din Ucraina	242
35. Observație	244
36. Eseu asupra relațiilor cu femeile trecutului. Caracterul lor. Considerațiuni. Situația actuală. Perspective	245
37. Nedumeriri – Două întrebări pentru știință –	265
38. Întrebări pentru (ne)liniștea noastră	267
39. Întrebări pentru duminerea științei	269
40. Teroare în capitalism – eseu –	270
41. Distracție în capitalism	275
42. Scurtă privire asupra societății actuale – curs de inestetică –	277
43. Întrebare, 2	279
44. Întrebare, 3	280
45. Incursiune în societatea actuală – Despre lupta dintre generații –	281
46. Reflecții de viață – societate și știință –	284
47. Sentință definitivă	286
48. Întrebare dublă, pentru știință și religie	287
Bibliografie	289

1

Despre existența Infinitului.
Materie, timp, spațiu

Andreea:

*Când te văd pe tine și știi că tu ești, cred
în Dumnezeu. Dacă n-ar exista Dumnezeu,
n-ai exista nici TU. Și invers.*

Timpul Infinitului

1. Timpul T abstract și absolut al *Universului Infinit/Infinitului*, mai presus de toate, de Existență a Infinitului – în care are loc existența acestuia. Este raportat doar la existența Infinitului, de fapt prin acest timp există, raportându-și (Infinitul) existența la sine însuși¹.

Existența sa, pur și simplu, și nu trecerea, degradarea, distrugerea, dispariția².

Așadar, cele două coordonate – Spațiul S, absolut, care implică existența de tip spațial a Infinitului, cuprinzând toate dimensiunile deodată, infinite – implică Existența Infinitului.

¹ Este o componentă, alături de spațiul S – abstract, nesfârșit, al Infinitului. Deși componentă, este, totuși, și condiție esențială de Existență a Infinitului. Fără una din infinități, (cele două laturi, deci, T și S), Infinitul n-ar putea exista sau n-ar fi infinit – adică nesfârșit.

² Deci, fără aceste două coordonate fundamentale, acest Infinit, sau Infinitul în general, n-ar exista. Ce-ar putea fi în locul acestui Infinit? În varianta opusă, Nonexistența Infinitului nu implică nici o dimensiune, de tipul acela aparținând Infinitului și nici măcar existând altele, proprii lui.

Dar ne punem întrebarea: poate exista sau să nu existe nimic?¹ A înlocui materia prin vid, ar însemna să înlocuim o formă de existență, (a Universului, a unei părți a acestuia), cu alta. Dar ne întrebăm: poate să existe Neantul?²

Putând oare, așadar, să smulgem acestui Infinit, dar, paradoxal, în sensul de Non existență totală, Existența concretizată prin realul său, determinată fiind de cele două coordonate, care se confruntă cu și în Infinit: timpul, T, abstract și spațiul, S, abstract³. Nu descompunem această Existență E a Universului infinit din slăbiciune, neștiință, ori pentru că l-am dori raportat la dimensiunile (de percepție) ale noastre, umane, la puterea noastră de percepție și înțelege, ci datorită faptului că i-ar putea fi comune și proprietățile de mai jos, dar reunite, firesc, în acel tot unitar, numit Existența Infinitului unic⁴.

Atât putem să spunem că a fost la început⁵, restul – materia, mișcarea, energia, lumina, chiar și informația – au apărut după⁶. Deși mișcare fără materie = Dumnezeu?

¹ Nici măcar opus spațiului infinit și timpului nemărginit – Vidul, Neantul absolut, nici măcar acesta să nu existe.

² Vezi explicația anterioară, nu despre existența frazei, ci a conținutului acesteia.

³ A spune: există ceva, chiar și nimicul, implică existența a ceva. A spune: nimic să nu existe, nu ne gândim la existența acestei fraze, ci la non existența de conținut, dimensiune etc., exprimată de conținutul propoziției, care trebuie să cuprindă, așadar, și non existența frazei respective.

⁴ Apare încă o incertitudine: Dacă e Infinit, dar unic – deci unul singur – nu ar putea să-i corespundă un anumit număr, adică o entitate (locul pe care îl ocupă un anumit număr e finit, în spațiu). Atunci, ar putea fi finit, dar tocmai aici, exprimarea: Infinitul unic ne dezvăluie concordanța dintre proprietatea sa și enunțul din afirmație. (Infinitul unic. Dacă e unic, înseamnă că e infinit, ocupă toate dimensiunile la nesfârșit, nimeni și nimic nu-l concurează sau nu se găsește în vecinătatea lui. Spațiul infinitului, precum și timpul sunt ocupate doar de Infinitul unic existând.)

⁵ În Infinit, de fapt.

⁶ Sau au evoluat, dar din ce? Sau au existat dintotdeauna, dar nu sunt coordonate esențiale ale Infinitului, numai dacă am considera că există

Poate că au existat potențial, haotic, în acest Infinit existând. Acel univers le conținea dintotdeauna. Nu vom putea ști cu certitudine niciodată. Din nimic nu a putut apărea nimic. Nici chiar Infinitul¹.

De fapt, ce e mai plauzibil:

- Existența dintotdeauna
- (Auto) creația sau apariția din nimic,

sau

– Existența unui Creator, a cărui existență să fie infinită, (în timp și-n spațiu), care să le fi creat din ceva sau din nimic?

Cert este că ceva a existat dintotdeauna, iar problema foarte spinoasă este a lămuririi originii acelui ceva² care există.

Timpul F – de existență și (s)curgere, al proceselor în materie și de existență al materiei³.

(De la maghiarul Folyamat – proces, (s)curgere)

Din acest punct de vedere, ar trebui să nu existe posibilitatea reversibilității proceselor și, deci, și a (posibilității) întoarcerii în timp, deoarece, după cum veți vedea la punctul 3,

dintotdeauna, dar și atunci ar constitui o proprietate firească, ca urmare a existenței Infinitului existând, nu neapărat determinante ale Existenței acestuia.

¹ Nu pentru că am prezentat Infinitul ca pe o victorie asupra Neantului, ori că nu poate admite alternativa, a fi/a nu fi, ci, mai ales, cantitativ – ceva real, palpabil, nu poate să apară din nimic, care nu exprimă nimic.

² Noi percepem Infinitul existând, care există liber și după moartea noastră, chiar dacă ar fi numai rezultate ale simțurilor noastre – determinate de anumite organe, precum și apariția lor, la fel ca apariția particulelor elementare cele mai simple, quarci. Un sclipăt, ceva dincoace de nimic – fantastica aglomerare de materie, energie, forțe, timp, spațiu etc., care a generat explozii de tip Big – Bang – o dată sau ca ciclu nesfârșit – eveniment unic sau înșiruire banală de întâmplări de acest gen, în Infinitatea de care vorbeam. Nu discutăm de acest cadru, de condiții, aici, de ce tocmai atunci, acum 13-18 miliarde de ani, ce a fost înainte etc.

³ Pentru materie abstract, ea regenerându-se mereu. F pentru materie, dacă au avut loc transformări în domeniul existenței și a formelor, dimensiunilor, fie și a celor mai mici, (quark, hadron etc.)

deși existența prezentului fiecărui proces implică P – existența prezentă și, implicit, există o corelație între acel punct și 1 T – al Universului și existența unui prezent continuu, totuși, logic d.p.d.v. spațial, al asemănării timpului cu o axă strict dimensională (și aici simțurile confirmă asta)¹.

Această axă determină însușirea de înșiruire a întâmplărilor, nici un element neputând fi perceput simultan pe axă (cu altul). Faptul că nu le mai putem trăi, (percepe), decât o dată prin (3) – existența prezentului continuu, referitoare la procesele de pe axa timpului, pledează pentru ireversibilitatea lor. Asta din punctul nostru de vedere. Căci am putea da câștig de cauză unui alt aspect². Percepem, așadar, doar existența prezentă a proceselor, adică o singură întâmplare o dată, ne-ar interesa posibilitatea revederii proceselor care aparțin trecutului – să aflăm și de ce natura-i timpul F de (de) curgere a proceselor biologice, sau conservare a lor.

Există un element biologic fantastic. Faptul că ce a trecut putrezește, se schimbă prin degradare, astfel că-n A₁ organismul nu mai poate îmbrățișa aceeași stare ca-n A³ și mai ales că

¹ La fel cum se confirma existența a ceva, (a lumii înconjurătoare,) sau, numai teoretic, deocamdată a Infinitului, prin îndepărtarea mereu de punctul de referință dinspre care privim.

² Dincolo de simțurile umane, existând simultaneitatea întâmplărilor, ar putea fi percepute toate deodată, fără o călătorie neapărat în timp. Altă variantă ar fi călătoria mintală sau, pur și simplu, cea a întoarcerii în timp, a trăirii încă o dată, succesiv, a acestor elemente. Ultima variantă este a căderii de sus pe fiecare element, care a fost odată prezent continuu. Implică, totuși, o existență a unei axe unice pe care să existe evenimentele, toate la timpul prezent, neconsumate. Ne interesează să aflăm, de ce, la un moment dat, evenimentul P devine trecut, cine sau ce, îl împinge” din spate, (oare asta-i condiția de existență a materiei, succesiunea, căci a Infinitului, neadmițând timp, în sensul cel mai larg cronologic, nu poate fi) – și de ce noi percepem numai un simplu eveniment, călătorind cu ele succesiv, cu punctul care rămâne mereu perceput prezent, pe axa timpului. Sau, mai bine-zis, rămânem mereu în prezent.

³ Pentru cei care neagă simultaneitatea, chiar pe o axă a unui timp neterestru – a Proceselor în timp.

evenimentul B' sau starea completă, (în cazul unui organism, rezultantă, care ia naștere din A): (cum te-ai putea vedea mic când de fapt trebuie să fii în același timp acolo, privind ca un martor? Atunci există încă o porțiță de scăpare – dacă simultaneitate nu există decât pentru evenimente independente – și dacă noi percepem doar prezentul, pentru cele care rezultă unul din altul, mai ales – toate evenimentele au fost înregistrate undeva chiar și simbolic, strict informativ, fără posibilitatea de a interveni. Ce ne spun însă punctele b de aici (B rezultă din A) și 3, al existenței prezentului continuu. Nu există o simultaneitate absolută, doar chiar a existenței Infinitului, fără succesiune în timp a propriei existențe.

Infinitul umple toate succesiunile și toate dimensiunile. Acest Infinit ar putea fi raportat la propria lui Existență, mai mult, orice se scurge, (orice există implică trecerea, distincție între două puncte), trecere nu în sensul degradării – ca în cazul proceselor din materie¹ și nici măcar nu ar trebui să constatăm trecerea timpului în sensul F – între două stări dintr-un proces, căci Infinitul e în netimp și nespațiu, (NS și NT), stări proprii doar lui. Există și doar atât.

Faptul că percepem doar prezentul, adică nu pot să existe simultan două fapte – cu legătură sau nu între ele – ci numai distinct, aparținând la două clipe, faze, etape – luați-le cum vreți – de (s)curgere a timpului F, căci, deși un eveniment este prezent, fie el chiar independent, oarecum, de derulările existențiale anterioare, îl simțim ca atare, singur, unic, mai bine-zis, pentru o fracțiune de secundă, lăsând loc altuia, pe care-l percepem pentru moment ca prezent.

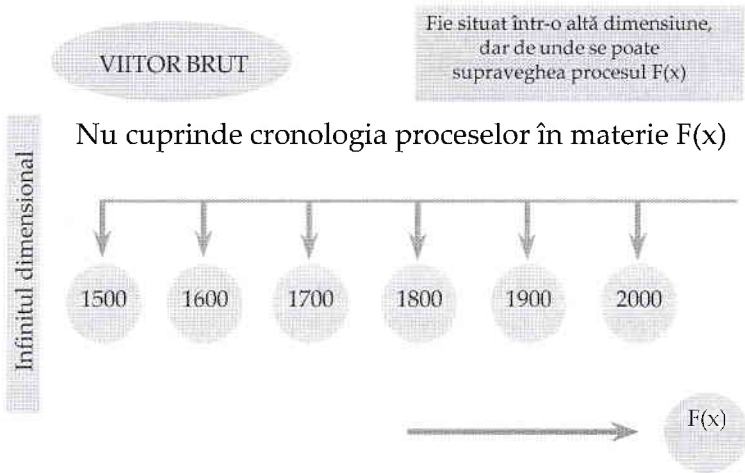
Așadar, oricât de scurtă ar fi acea percepție, timpul t – clipa de față, e mereu percepută ca prezent, de fapt trec prin ea timpul, evenimentele, ca și cum ceva ar sta pe loc – doar prezent, iar prin ea, acea clipă, s-ar derula totul venind dinspre viitor – din neexistență, unde ar exista ipotetic, potențial și apoi devenind trecut.

Nu poate exista un alt eveniment din viitor, perceput pe

¹ Care și ele – prin regenerare – se repetă la nesfârșit.

același nivel – simultan cu prezentul¹ dar, această percepție simultană ar duce la o proprietate fantastică a timpului, fie el chiar biologic – F.

3a. Prezentul culminant – Adică nu numai că fiecare clipă o percepem ca prezent, ci și faptul că fiecare trecut a fost cândva prezent, așadar am putea acorda evenimentelor aceeași poziție pe verticală, chiar dacă le-am așeza și recunoaște distinct – pe orizontală, adică pe axa numerelor. Astfel că dintr-un viitor situat vertical, mai sus decât aceste evenimente și care nu cuprinde întâmplările care n-au avut loc, acestea le stabilim pe axa orizontală a distingerii, distincției, cu fiecare întâmplare pentru sine, precum și cea de lângă ea, prezent – adică la fiecare moment care e prezent se poate coborî o linie dreaptă din viitorul brut situat deasupra² (Premoniția – în legătură cu evenimentele distincte, situate pe o linie – axă orizontală, nedepinzând strict unul de altul, poate confirma acest lucru).

¹ Deși pentru o așezare, cel puțin dintr-un punct de vedere – (situarea orizontală,) pe aceeași axă, pledează premoniția. Astfel evenimentele din viitor, neîntâmpilate încă, emit radiații, ca și cum ar fi avut deja loc. Există instantaneu cu noi, infirmând astfel teza succesiunii eliminatorii a evenimentelor – din timpul nostru, neputând fi percepute – poate din aceeași privire marginală, nici existând.

² Deși acest viitor brut ar trebui să cuprindă și întâmplările de pe $F(x)$

Timpul de înflorire biologic. Regenerarea și repetarea la nesfârșit a proceselor biologice – ce infirmă, oarecum, uzura materiei¹.

Vârsta de 20 de ani, a fiului și părinților, nu necesită o diferență. Există nu numai o legătură pe același nivel, (așa cum am hotărât mai înainte să stabilim prezenturile tuturor evenimentelor, ca și cum ar exista la un moment dat, fără timp, distinct – oarecum simultan – doar geometric, dimensional, distinct) – dar mai mult decât atât și aici, paradoxal, vom afla răspunsul, rămâne doar un singur prezent pe care îl percepem. Acesta este conform punctului 3a. în rest, ce rămâne, nimic, (înregistrat cronologic). Prin asta, materia e veșnic tânără².

Totul converge spre existența timpului T, absolut, dar care cuprinde Infinitul și invers. Și nu poate fi măsurat și străbătut³.

1992;

Iulie 2017

Sfârșit

¹ Ca și cum aceste procese ar exista direct în timpul T al Infinitului, fără a mai avea de-a face cu F – măsura a tot ce există în materie, prin procese distincte.

² Deși faptul că B decurge din A, conform punctului 2, infirmă existența lor fizică distinctă, dar simultană, în timp.

³ Deși mai există o posibilitate pentru amatorii de călătorii în timp: Dacă există, simultan în timp, două puncte, distincte, A și B, pot fi străbătute în același interval de timp, t, sau percepute în același interval, dar străbătute și-n intervalul – sau dinspre – t2, sau chiar percepute în t2 – sau aproape timp instantaneu. (Căci, de ce, așadar, n-ar fi posibilă și reciproca: Intervalul între două procese biologice b1 și b2, care nu există în același timp, ar putea fi străbătut de n ori, deși nu putem așeza tb1 și tb2 pe aceeași axă decât succesiv, nu simultan sau retroactiv, deoarece percepem doar prezentul P, doar un singur timp; (nu există clipă, adică un t foarte mic, ci doar un interval de timp, deci, derulare în timp, datorită faptului că tot ce există, există în timp, fie chiar și 1-44 s, sau chiar mai mic decât constanta lui Planck.) Percepem – la acele dimensiuni – clipe fixe – deși timpul nu e o adunătură de clișee – la fel ca imaginile de film, ci succesiune de clipe – care oricât de mici – se scurg.

2

Andreea

Există, uneori, alianțe determinate de iubire foarte puternice, pe care, parcă, nici zeii nu le-ar putea desface. Spun de iubire și nu numai, căci pot fi și religioase, datorate venerării unor zeități, implicit credinței în nemurire; să nu uităm de religiile laice – credința în paradis – aici pe pământ, cu toată recuzita de șefi, dictatori, gesturi ale sistemelor, ca-n cazul celor religioase.

Și-n primul, și-n celelalte două cazuri, se produce o legătură de respect, teamă, dar, în primul rând din sentimentul propriu-zis, care a cauzat relația – iubirea – plus scopul final – paradisul, împreună cu persoana iubită, într-o lume, desigur, strict pozitivă, ca scop final.

Pe scurt, despre cele trei religii, deci. Dar și unele legături, oricât de puternice, pot fi distruse. E adevărat (Montezuma a fost hulit, până la urmă, deoarece își pierduse demnitatea față de proprii concetățeni, supușii, de fapt, pentru că s-a supus de bunăvoie spaniolilor). Iubirea cea mai înfocată poate fi transformată (sau să se transforme) într-o ură atroce. Dar aici trebuie să apară o lovitură zguduitoare, care să facă să se rupă și să se năruie totul. Ar fi interesant de văzut, astfel, ce-a rămas în locul iubirii, jar stins, un loc gol, o matriță conținând o oarecare formă, poate imaginea ideală a persoanei venerate până mai ieri, alte sentimente, sau, pur și simplu, nimic.

Așadar chiar și teama și supunerea oarbă pot fi distruse, la fel și iubirea cea mai înflăcărată. Chiar dacă analizăm cauzele fanatismului supunerii și acesta părea inzdruncinabil –, nu știm dacă va fi atât de trainică iubirea, încât să nu fie distrusă. Ar trebui să descriem oricum, obiectul iubirii, fata adorată, apoi viața imaginată alături de ea – Ea, pivotul central – viața, paradisul ei și al tău, apoi iubirea ta, trecând prin această utopie,

să se-ntoarcă întărită de mii de ori, din nou, la ea¹. Fata iubită ar fi de zeci (de mii) de ori mai mult venerată. și mai e ceva: recuperarea vieții pierdute, cu toate bucuriile ei și situarea în viața utopică, viitoare, alături de ea. Astfel iubirea se declanșează simultan foarte puternic, foarte durabil. Doamne, cum îmi imaginam viața alături de ea, dar nu se putea. Știam că zeii mi-o trimiseseră în cale doar, ca de atâtea ori în viață, să mă amăgească. O iubeam și mai mult, pentru părul ei, pentru trupul ei, pentru buzele ei, pentru ea însăși, pentru unicitatea persoanei și adolescenței sale. Am văzut-o la patinoar și m-am gândit la toate după-amiezile în care nu voi patina niciodată alături de ea, sau, dimpotrivă, voi patina, dar în altă viață. și totuși, aș fi iubit-o pentru totdeauna, chiar dacă, presupunând că aș fi avut-o, s-ar fi produs o ruptură. Ar fi fost o rupere terestră, iubirea pentru ea². Ea însăși ar fi rămas pentru totdeauna în sufletul meu³. Dar, de fapt, cum am cunoscut-o:

Urma să aibă loc întâlnirea de 10 ani, viața mea ajunsese la această limită, care va avea importanță mai târziu – aveam ceva concediu, e un reper cronologic, totuși, îmi petreceam după-amiezile la ștrandul din oraș, mai bine-zis la bazinul de înot în aer liber, când, deodată, am întâlnit-o pe ea. Îl rog pe Dumnezeu ca, într-o viață ulterioară acestei vieți, să mi-o dea mie pe Andreea. Atât. Am văzut-o de 3 ori, înainte de a o cunoaște, vorbind cu ea.

În partea dinspre oraș și dinspre bazinul acoperit, era cu spatele, mergea să se așeze pe pătură, apoi tot în partea aceea, pe marginea bazinului, cu picioarele în apă; atunci am observat-o mai bine, ai fi crezut că are 13 ani, era șatenă, tipul clasic de păr castaniu, cu buzele nici crăpate, nici foarte fine, cum aveam s-o văd mai târziu. Trebuia să-i fi sărutat picioarele. A treia oară eram cu Dorin, un prieten din H... când contemplam fetele de pe plajă, iar ea se-ndrepta către apă. Am exclamat: și fata asta are corp drăguț!

¹ Și apoi să rămână, pentru veșnicie, în sufletul tău.

² Doamne, să nu venerez mai mult iubirea pentru ea, decât pe ea însăși!

³ Așa cum, putând posedea zilnic 100 de femei, sufletul ar rămâne tot la una singură, la cea iubită.

Într-o nu prea îndepărtată după-amiază – și aici a intervenit supranaturalul, sunt sigur de asta, am mers în spate, să jucăm volei, spre gardul dinspre restaurant. Nu puteam juca bine, țepii mi se băgau în tălpi, pe deasupra eram cu un slip puțin larg și nebărbierit. Era așezată chiar lângă noi, a intrat și ea în discuție, nu a vrut să joace, când am invitat-o era amabilă, părul îi atârna, frumos pieptănat în două, avea un trup superb și era foarte tânără. Am exclamat, în timp ce mă chinuiam să „scot” o minge de-a adversarului, eram cu spatele spre ea, păcat că nu sunt mai tânăr, mă îndrăgostisem brusc de ea¹, dar ce cred că-a afectat-o n-a fost nici asta, nici exclamațiile mele în maghiară, de genul: *rosz fogás*², când nu prindeam mingea, ci faptul că, atunci când colegul meu a mers în apă, mi-am motivat rămânerea pe mal prin următorul fapt: Nu mă și duc acum în apă, să o văd pe puștoaica asta frumoasă, așa ceva nu văd în fiecare zi. (De fapt spusese domnișoară.) Stăteam jos, mă uitam la ea, și mai că-mi venea să mă duc la ea să-i propun un legământ. Un an de zile să fac antrenament să devin foarte frumos pentru ea, apoi, să revin (deși personalitatea n-ar fi constat numai în asta, dar așa gândeam atunci)³. Dar faptul a fost fatal – când am revăzut-o a fost în ziua de după banchet, duminica, când eu ieșeam de la bazin, iar ea trecea, venind dinspre Casa de cultură a tineretului, mergând înspre bulevardul Traian. Atunci mi-a zâmbit. Fusesem la banchet, așadar mă chinuia o durere de cap groaznică, credeam că șezând în apă îmi va trece și, spre asfințit, am plecat.

Atunci am văzut-o. Până atunci nici nu știam unde locuiește, ieșind după o revistă, odată am crezut că în Y⁴, sau pe

¹ Acum, după ani, văd foarte utopică acea vârstă, iar diferența, între 28 și 15, cât avea ea, nesemnificativă – tot tineri eram amândoi. Poate lumea de atunci era și rigidă.

² prindere rea.

³ Deși nu știam atunci – și ce m-a dezavantajat din prima clipă a fost acest considerent, al vârstei, că iubirea veșnică n-are vârstă, desigur cu un minim de potrivire fizică, totuși – și că spiritul și iubirea pe care aș fi urmat să i le port, ar fi veșnice.

⁴ Blocuri de bogătași, lângă bazin, în parcul Mara.